

МОМИЧЕ ОТ КАЛЕНДАРА

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

Одри Карлан

Превод от английски език Гергана Дечева

ЕГМОНТ

У

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Calendar Girl #4: October, November, December*

Copyright © 2015 Waterhouse Press, LLC

All rights reserved.

Превод Гергана Дечева

Редактор Ина Тодорова

Коректор Ина Тодорова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Ропринт“ ЕАД, София, 2017 г.

Тираж: 1000 бр.

ISBN 978-954-27-2126-0

Октомври

Дрю Хофман

Беше дълго приключение.

В самото начало ти ми предложи подкрепа
и насоки в момент, в който имах най-голяма нужда от тях.

Благодаря ти, че ми предаде твоите
знание, подкрепа и приятелство.

Надявам се да се наслаждаваш на това творение
и на чудатия мъж Дрю Хофман.

Ноември

Екатарина Саянова

Да редактираш нечия история,
е като да критикуваш детето на майка.

Не е лесно да го направиш, без да я засегнеш.

Някак си ти съумя да го направиш,
като пощади чувствата ми.

Ти редактира с милост и внимание.

Изключително съм ти благодарна, че те има.

Под твоята опека и с всяка следваща история
аз ставах все по-добър писател.

Благодаря ти.

Декември

Истинската Миа Сондърс

Ти не беше родена все още
и аз вече те обичах.

Надявам се един ден, когато пораснеш,
моята скъпа приятелка Сара
да сподели тази история с теб.

Пожелавам ти любов, пълноценен живот
и търпението да се довериш на непознатото.

Октябрь

ГЛАВА ЕДНО

Тишина. Това ме чакаше на входа на къщата на Уес в Малибу. Моят дом. Не зная какво бях очаквала. Може би през съзнанието ми бе минала някаква кратка надежда, че вселената ще се разтвори и ще положи рая пред нозете ми. Под формата на моето момче. Най-сетне на американска земя. Че ще го видя жив, здрав, на сигурно място сред спокойствието и уюта на нашия дом. Защото в крайна сметка беше точно това – нашият дом. Уес бе успял да промени начина ми на мислене. Начина, по който гледах на това, което Жин наричаше „Имението в Малибу“.

Уес ми бе казал, че алтернативата е да намерим нещо друго, да се преместим заедно на място, където ще се чувствам добре. Не, не исках това. Истината е, че предпочитах да се потопя във всичко онова, което беше той. Цял. Уникален. Прелестен. Величествен. Уес. Той работеше здраво и заслужено бе постигнал всичко едва на тридесет години. Не се блъскаше в гърдите за постиженията си, не беше и алчен за повече. Изчистените линии и уютният декор те маеха да седнеш и говореха за манталитета на собственика.

Вървах из стаите, празни и тихи, и оглеждах с нови очи предметите, които вече познавах, преоткривах ги. Но имаше нещо ново и различно. Огледах се и потърсих с поглед какво се бе променило през последните два месеца за времето, когато не бях успяла да дойда до тук. Над камината

беше поставена малка статуетка на балерина с високо вдигнат крак. Ръцете ѝ бяха обвити около глезена, вдигнат високо над главата, и балансираше върху палците си. Тази балерина принадлежеше на майка ми. Когато бях малка, тя се вдигаше на пръсти, извиваше тяло назад и ми показваше точно как се прави това движение. Майка ми танкуваше в казината на Вегас, но преди това е била балерина. Умееше да танцува класически и съвременен балет. Обичах да я наблюдавам как се движи. Докато чистеше, се въртеше и танкуваше в ритъма на музика, която чуваше само тя и вероятно съществуваше само в съзнанието ѝ. Черната ѝ коса се усукваше около тялото ѝ, летеше под кръста. Като черно наметало. Когато бях на пет години, си мислех, че майка ми е най-красивата жена, и я обичах повече от всичко на света. Моята любов не беше приета, не беше оценена, беше избутана встрани, но статуетката беше съвсем на мястото си. Стоеше гордо над камината и колкото и да ми се искаше да я съборя, да я натроша, да я оставя да се разпилее на парчета, все пак я оставих там. Ако преди време не бях решила, че искам да я задържа, сега щеше да е подарена.

Понякога спомените болят. Дори истински красивите спомени.

Обърнах се и огледах стаята. На една малка масичка бе поставена снимка в рамка. Мади. Снимката ѝ от деня, преди да тръгне за първи път на лекции в университета. Този ден вървах след нея като изгубено кученце, а Мади подскачаше от щастие, стискаше ме за ръката и ми показваше залите, аулите, лабораториите, люлееше ръцете ни във въздуха, разказваше ми за предметите си и какво пише в програмата за всеки един от тях. Щастието не се побираше в телце-

то ѝ и аз боготворях всеки миг от този ден, защото знаех, че Мадс, моята малка сестричка, ще постигне изумителни неща. И дори вече ги бе постигнала. Толкова се гордеех. Нищо не можеше да я спре, нищо не можеше да я задържи.

Продължих към кухнята. На хладилника видях колаж от снимки, закрепени с магнитчета. Това бяха снимки, които взех от нашия хладилник във Вегас. На Мади, Жинел, татко. Имаше и няколко нови, които не бях проявила. На Уес и мен. Едната беше от една вечеря, а другата беше селфи, което си направихме в леглото, но се виждаха само лицата ни. Вероятно Уес ги бе добавил. Това беше началото.

Прокарах пръсти по усмихнатото му лице. Така уверен, толкова секси. Залепен до тялото ми. Гърдите ми се свиха от болка и неволно разтърках мястото, за да накарам спазъм да се разнесе настрани и да отпусне.

Скоро. Скоро щеше да си е у дома. Трябваше да вярвам. Да вярвам в пътешествието. Сега, повече от всеки друг път, трябваше да вярвам в татуираните на крака ми думи.

Тръгнах към стаята, която сега беше нашата спалня, и заковах на място пред отворената врата. Устата ми неволно се отвори от изумление, а очите ми се разшириха до размер на чинии.

– Майко мила! – гледах към лицето, което също бе вперило очи в мен. Моето лице. Последната снимка, направена ми от Алек през февруари на върха на кулата в Сиатъл, на която бях вперила поглед в изумителната гледка пред нас. Косата ми се вееше като абаносово ветрило, направено от кичури. Това беше денят, в който се почувствах напълно свободна. Без товара, който баща ми бе стоварил върху живота ми, без изискванията да бъда това, което

клиентът пожелае от мен. В тази секунда на мир и свобода всички мъки и тревоги бяха изчезнали. В този миниатюрен отрязък от време бях просто Миа, едно момиче, което вижда истинска красота като за първи път.

Не можех да повярвам. Уестън бе купил най-скъпото произведение на Алек. В разговорите ни през изминалите няколко месеца бях казала на Уес за Алек. Само основни неща, без онези подробности, от които щеше да го заболи. Тогава наблегнах повече върху изкуство на Алек, как всяка нова картина ме променяше, как ми позволяваше да видя живота, любовта и себе си някак по-ясно. Когато разказвах на Уес колко много дължа на Алек за това, на което ме научи, бяхме в леглото, увити един около друг. Тогава му споделих и колко грешно ми се бе сторило да взема парите на Алек, но наистина нямах друг избор.

Извадих телефона, минах през списъка с контактите и набрах Алек.

– *Majolie*, на какво дължа огромното удоволствие да чуя гласа ти? – каза в слушалката с онзи гладък, съблазнителен глас, който ми напомни за едни по-щастливи времена, прекарани под греховното тяло на моя французин. Обърнах се, тръгнах към леглото и седнах с кръстосани под дупето крака.

– Аз... аз... не мога да повярвам... – Вместо да продължавам да се мъча да обяснявам, завъртях телефона, направих снимка на картината и му я пратих. После пак долепих слушалката до ухото си. Чух рингтона му за получената снимка.

– Миа, *parle moi*, добре ли си? – В тона му се усещаше тревога.

Огледах всеки детайл от красотата пред мен, закачена над леглото на Уес, над нашето легло. Гласът ми трепереше.

– Погледни какво ти пращам.

– Такива форми на комуникация не ме интересуват, *chérie*.

– Просто го направи – казах раздразнено и с надеждата да разбере, че наистина трябва да го направи на секундата. Веднага след това чух как натиска няколко бутона на телефона си.

– А, *mais oui*, виждаш себе си, *non*?

Има моменти, когато искаш да протегнеш ръка през телефонната линия и да удушиш човека, с когото говориш. Е, това беше един от тези моменти.

– Не разбираш какво те питам, Алек. Защо виждам себе си в спалнята на приятеля си?

– *Ma jolie*, имаш *sorain*? Приятел? – възкликна той, а последната дума се изтърколи от устните му по онзи начин, с онзи акцент, който почти ме накара да забравя защо съм му ядосана и че се прави, че не разбира. – Отдала си се завинаги на един човек! *Félicitations!* – поздрави ме той, но все още не ми отговаряше на въпроса защо картината му виси точно в тази спалня.

– Алек – изръмжах пак. – Моля те, концентрирай се малко.

– Мхм. О, ти винаги успяваш да ме концентрираш. Особено когато си гола до мен. Мога да си спомня до последната подробност какво е усещането да те държа в ръцете си цял един месец. Спомняш си, *oui*?

– Алек, сега няма да се впускаме по алеята на спомени-те. Имам нужда от отговори. От теб. Как фотографията се

оказа в тази спалня?

Той се засмя и въздъхна.

– Както винаги, нетърпелива да узнае всичко. Може би е било планирано като изненада *compte tenu de votre amant*.

Френският ми никак не беше на ниво, понеже не се бях чувала и не бях говорила с Алек много през последните месеци, но като цяло май казваше, че е трябвало да бъде изненада от любимия ми.

– Уес я е купил?

– Не съвсем.

Гръбнакът ми се скова, стисках зъби толкова силно, че ако между тях имах камъни, щях да ги строша.

– Сега не му е времето да си играеш с мен. Казвай какво става, французино! Изплюй камъчето!

– Плюенето е много грозен навик и не го правя.

Завъртях очи и паднах назад върху леглото.

– Алек – предупредих.

– Любовникът ти не плати за картината – каза ясно той.

– Тогава как се е оказала тук? – Да изкопчиш информация от Алек, когато не иска да ти каже нещо, е като да изцедиш още един оргазъм от мъж, който вече е свършил няколко пъти и те е чукал седем-осем часа. Невъзможно. Най-накрая той въздъхна:

– *Ma jolie*, ще бъда честен с теб, *oui*? – Нямахше нужда да отговарям. Той знаеше какво искам, но все пак потвърдих.

– *Oui. Merci*.

– Любовникът ти се е обадил на агента ми. Искал да купи „Сбогом любов“. От самото начало отказвах да я продам и той е знаел.

Това ме изненада. Хората на изкуството продават произ-

веденията си, за да ги споделят със света. Алек искаше да сподели изкуството си с хората. Защо е отказвал да я продаде?

– Защо? Няма никаква логика да не искаш да я продадеш.

– Просто така бях решил. Обичам те и исках да съм сигурен, че красотата ти ще бъде оценена от човека, който пожелае тази картина. Исках да попадне при правилния човек. Имах правила за всяка твоя картина. Но имаше две, с които бях решил да не се разделям.

– И кои са тези две?

Гласът му се снижи, секси и дрезгав, и знаех точно кои две е имал предвид.

– Обичам да гледам нас двамата в мига на любовта ни. Закачил съм „Нашата любов“ във вилата си във Франция, в стаята, в която влизам само аз. *Je ne pouvais pas m'en séparer.* – Опитвах се да свържа думите и да разбере по смисъл какво ми казва. Като цяло нещо от сорта, че не може да понесе мисълта да се раздели с тази картина. Засмях се.

– Алек, това е глупаво. Смисълът на изложбата е да споделиш изкуството си със света.

– Аха, но аз искам това изкуство да бъде ценено и гледано през очите на правилния човек. Останалите продадох на хора, които лично проверих и с които лично разговарях.

Поклатих глава и облизах сухите си устни. Емоциите се завихряха в мен като буря. Картината, разговорът с Алек, фактът че Уес не беше тук и че много ми липсваше. Имах чувството, че през мен бе минало торнадо, и сега се опитвах да събера надробените парчета от мислите си, но не можех да ги наредя правилно и някои парчета се бях изгубили.

– А тази картна? Как се оказа тук?

– Говорих с Уестън. Каза ми кой е, обясни ми, че е наясно с характера на връзката ни. Очаквах *grabuge*.

– Градушка?

Очаквал градушка? Какво се опиваше да ми каже?

– *Merde. Non*. Как го казвате вие? От... мас...

– Отмъщение? – засмях се.

– Да, същото. Както и да е, той се оказа истински джентълмен. Каза, че бил видял всички картини от изложбата онлайн, и искал да ги купи.

– Да ги купи? Искаш да кажеш всичките?

– *Oui* – отговори той, сякаш беше нещо съвсем нормално.

Но за мен беше ненормално, че моят спокоен, уравновесен весел сърфист е искал да похарчи милиони за рисунки... на които бях аз. Да, със сигурност трябваше да обсъдим въпроса с безгрижното му пилеене на пари. Веднага щом си дойде. Станах и тръгнах из къщата, проверих всяка стая, но никъде нямаше други мои портрети.

– Е, какво стана?

– Казах му, че не става. Че има само една, която може да получи, и ако избере правилната, ще му я продам.

Исусе! Алек беше странен човек, особняк, раздаващ любов, изискваш, контролиращ, неопикуемо добър в леглото, но определено напълно ненормален. Но пък няма всички хора на изкуството не са такива? Не можеш да им сложиш някакъв етикет или дори да разбереш каква е природата им, защото повечето имат различни странности.

– И?

– И той направи правилния избор. Той избра теб.

Думите му се плъзнаха като дантелено вълнение по ръцете ми и аз увих длани около тялото си, понеже нямаше кой друг да ме прегърне.

– На всяка картина съм аз, Алек.

– Non. Другите картини бяха парчета от живота ти, преживявания. И някои моменти бяха изиграни за пред камерата, заради самото изкуство. А този образ беше това, което си, което беше онзи ден, това, което си днес. И той поиска точно него. Затова му позволих да те има.

Думите *да те има* прозвучаха странно.

– Какво искаш да кажеш?

– Приеми го като подарък за теб и него. Като подарък за любовта ви. За истинската ви любов.

– Подарил си на приятеля ми картина, която струва четвърт милион? Мамка му!

– Миа, *Je t'aime*. Така или иначе щях да ти дам половината от парите, ако я бях продал. Но сега всеки ден ще можеш да си напомняш коя е истинската Миа. Харесва ми, че я е закачил над леглото, което споделяте. Няма по-добро място за нея.

Потръпнах. Сълзите опариха очите ми.

– И аз те обичам, знаеш го, нали? По нашия странен начин. – И това беше самата истина.

– Oui, знам *ma jolie* – засмя се той. Картината се казваше „Сбогом любов“. И това бяха думите, с които той завърши разговора ни. Надявах се това да не е последният разговор с моя французин с мръсната уста. Макар с този жест той да даваше своята благословия на връзката ни с Уес, аз не исках да напуска живота ми. Той винаги щеше да бъде част от пътешествието и щях да го обичам до деня, в който спра да

дишам. Просто обичах Уес повече. Бях влюбена в Уес и исках да се прибере у дома.

* * *

Нощта беше по-хладна в сравнение с предишния път, когато бях тук, но пък и не бях изпитвала топлина от седмици. Погледнах звездите и се запитах дали и Уес може да ги види там, където е сега. Макар че му обещах да чакам той да ми се обади пръв, извадих телефона и набрах номера му. Препратих ме директно към гласова поща. Силна паника премина през всяка вена в тялото ми. Опитвах се да стабилизирам дишането си и да не откачам от факта, че телефонът му е изключен.

Вероятно спи. Човекът се възстановява от рана във врата, Миа. Дишай спокойно. Вчера говори с него.

– Здравей, аз съм. Просто исках да чуя гласа ти тази вечер. У дома съм. В Малибу.

Погледът ми се потопи в далечните тъмни вълни на океана. Гласът ми трепереше.

– Къщата е тиха. Не знам къде е Джуди.

Вълните се разбиваха в брега и вятърът се завихри около косата ми. Стана ми още по-хладно.

– Благодаря ти, че си разопаковал нещата ми. Или може би Джуди го е направила. Но се надявам да си бил ти и да си го направил с надеждата да слееш животите ни.

Започнах да скубя един конец на джинсите си.

– Уес, за бога, липсваш ми. Не искам да спя в леглото ни сама...

И колкото и да се борех да не позволявам на сълзите да потекат, те си правеха каквото си искат. Няколко предател-

ски капки се отрониха и се търкулнаха по лицето ми. Не знаех как да му кажа, какво още да добавя, за да разбере колко много ми липсва. Колко го искам. Как не мога да си представя понятието „красив живот“ без него.

– Помни ме – прошепнах и затворих. За нас тези две думи означаваха много повече от всяко обяснение в любов, от всяка клетва и обещание.

Погледнах небето за последен път и тръгнах към предишната си стая. Щом него го нямаше, онова голямо легло не беше за мен.

Не и без него.

* * *

В безтегловност. Така се чувствах. Безкрайното изтощение ме обви като рояк пчели, а нечий силни ръце ме притиснаха. Сгуших се в топлината му, потърках нос в нея, вдишах познатия аромат. Няколкото вечери, когато успях да спя добре, сънят ми бе изпълнен с него. И вместо да се боря със сънищата и виденията, тази вечер реших да се им се предам. Да разреша да ме радва мисълта, че е вече тук, да позволя на илюзията, че е до мен и се грижи за мен, да се изсипе в костите ми, да се увие около сърцето ми и да го брани. Представих си как Уес ме слага в леглото. В нашето легло.

Възглавницата ухаеше на него, на океан, на пясък и на онзи богат аромат, който принадлежеше само и единствено на Уес.

Потърках нос в мекия памук.

– Липсваш ми... – Гласът ми се прекърши, една сълза се отрони.

– Аз съм тук, с теб – прошепна в ухото ми.

Мечтите са невероятно нещо – могат да бъдат така жестоки и така прекрасни. Давах ми всичко, което исках, но веднага, с пукването на зората, си го вземах обратно. Очите ми се опитаха да се отворят и тогава видях тяло. Неговото тяло.

– Не ме оставяй. Остани. – Мигах бързо и се опитвах да държа очите си отворени. Прозорецът беше открехнат и хладният океански бриз се просмукваше в стаята. Завих се с тежката завивка я издърпах до брадичката си. И после бях обвита от горещина. Една ръка се уви около кръста ми и аз с радост се гмурнах в съня. Да го чувствам близо, да ме прегръща, да усещам как дъхът му гали къдриците ми.

Голямото му тяло се изви по моето и аз се притиснах към въображаемия Уес. Изобщо не ми пукаше, че това е само сън, че той не е наистина при мен. Щях да си въобразявам, че е тук и поне една вечер щях да спя. Усещането за близостта му, за дъха му по врата и косата ми беше толкова реално. Докосването му по раменете ми. Стисках ръката, увила около кръста ми, и я вдигнах към гърдите си, целунах кокалчетата, погълтах аромата с душата си. Поемах с пълни гърди, така че, когато се събудя на сутринта, да имам запаси, с които да мога да изкарам деня, и да имам реалното усещане, че е бил тук, докато чакам.

Тежката му въздишка погъделичка косата край ушите ми. Стиснах очи, сълзи се стекоха по бузите ми – така не исках този блян да си отива. Най-накрая топлината върху гърба ми и усещането за спокойствие, увило тялото ми, покриха като с наметало тъгата и страховете ми. Дълбоко в съня ми, Уес шепнеше:

– Спи, любима. Никога повече няма да те напусна.

– Това е толкова хубаво – промърморих на въображението Уес и го стиснах още по-силно. Както Сандман* би сграбчил новата си жертва. Ръцете му се сключиха около мен и някъде на повърхността изплува познато чувство. Всяка частичка от онзи Уес в съня докосваше тялото ми. Не знаех как, но усещах допира. Точно по начина, по който би го направил, ако беше тук.

Въздъгнах и пак се потопих в съня и в усещането. Гласът му идваше като че от много далеч, беше дрезгав, насечен:

– Не забравих да те помня, Миа. Всеки ден, докато бях там, те помнех. Ти беше там, с мен. И живеех благодарение на спомена за теб, черпех живот от него.

* Sandman (Пясъчния човек) – герой от едноименния популярен комикс, чиято суперсила е да приспива жертвите си, като пръска пясък в очите им. – Бел. прев.